Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

BETKA VRBOVŠEK: S ŠOPKOM SIVKE IN ROŽMARINA

Bogastvo pristnih medgeneracijskih vezi

Knjiga je preplet doživljanj odraščajoče vnukinje in jasnih, a hkrati ljubezni polnih besed njene babice, ki jih po pismih poklanja svoji vnukinji kot oporo in spodbudo v prelomnih trenutkih njene razburkane poti v odraslo življenje.

Vonj suhega šopka med starimi pismi živo obudi spomine na zaupen odnos med babico in vnukinjo. Njuni medgeneracijski pogledi so bili različni, a to ju ni motilo; imeli sta se radi. Šopek zdaj dehti na babičinem grobu …

Odraščajoče dekle Eva doživi prometno nesrečo in se v svoji mladostniški radoživosti težko sooči s poškodbami, zaradi katerih je priklenjena na bolniško posteljo. Težka preizkušnja ji prebudi razmislek o smislu življenja in njegovi vrednosti. V nenehnem hrepenenju po pristnih odnosih, prijateljstvu, ljubezni in samostojnosti, na drugi strani pa ugajanju vrstnikom in sodobnim mladostniškim trendom odkriva resnične vrednote, na katerih gradi svojo pot v odraslo in odgovorno življenje. Oporo na tej poti sprva išče v vrstnikih, ki pa ji ne morejo dati tega, po čemer resnično hrepeni. Pravo oporo najde šele v zaupnem odnosu s svojo babico.

Danes je veliko mladih oropanih odnosov s starimi starši in prenosa družinskih vrednot, še vedno pa hrepenijo po doživljanju odnosov sprejemanja in razumevanja. In srečen, kdor ima v svojem mehurčku babico, ki zna reči pravo besedo.

O avtorici

Mag. Betka Vrbovšek (roj. Esih leta 1956 v Celju) je mlada leta preživela na Svetini nad Štorami. Po osnovni šoli v Štorah je v Celju končala srednješolsko izobraževanje in se po pripravniški dobi v zdravstvu zaposlila kot vzgojiteljica malčkov. Leta 1975 se je poročila in skupaj z možem sta ustvarila dom trem otrokom. Dosegla

Podatki o knjigi

- Naslov: S šopkom sivke in rožmarina
- Avtorica: mag. Betka Vrbovšek
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Zbirki: Redna zbirka 2027, Slovenske večernice 176
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 156
- ISBN: 978-961-278-819-3
- Cena: 22,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2026

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

je naziv magistrice znanosti, vse svoje znanje je namenila predšolski vzgoji in se leta 2012 upokojila kot ravnateljica vrtca.

Njene prve literarne objave segajo v osnovnošolska in dijaška leta. Strokovne sestavke je objavljala v revijah *Otrok in družina* in *Vzgojiteljica* ter v časopisih *Kmečki glas*, *Novi tednik* in *Večer*. S predavanji in strokovnimi seminarji je gostovala po skoraj vseh večjih slovenskih vrtcih in dvajset let urejala strokovno revijo *Vzgojiteljica*. Leta 2007 je prejela nagrado Republike Slovenije za področje šolstva.

Pri Celjski Mohorjevi družbi sta leta 1998 izšli knjigi *Pisma prijateljici* in *Sredi navadnega dne*, pri založbi Ognjišče pa leta 2003 zbirka psalmov *Gospod, povsod vidim Tebe*. Nekatere pesmi so bile objavljene v knjigi Bogdana Žorža *Biti z naravo* (2001), njeni psalmi, krajše črtice in intervjuji z znanimi Slovenci pa so izhajali v mesečni prilogi *Družine*.

Odlomki iz knjige

Suh šopek rožmarina in sivke je povezan s svilenim trakom. Nekoč sem ga položila na kupček babičinih pisem, zato tudi pisma dišijo po rožmarinu in sivki. Pomislim, da bi pisma že pred leti lahko odvrgla v koš za smeti, saj sem jih tolikokrat prebrala, da jih znam skoraj na pamet. Vendar čutim, da se še ne morem ločiti od njih.

Počasi sedem in si pisma položim v naročje.

Listam med njimi in znova začutim babičino bližino, njeno skrivnostno navzočnost. V duhu spet zaslišim njen glas in za nekaj trenutkov podoživljam najin skupni čas. Čas, ki ga ni več, saj je za vedno odšel v večnost.

(Str. 5)

Draga vnukinja Eva!

Rekla si mi, da te moje zadnje pismo o ljubezni ni ravno navdušilo. Praviš, da je ljubezen, kot jo razumem jaz, tvoja babica, nekaj čisto drugega, nekaj, kar pride šele z leti in zrelostjo. Priznam, morala sem se smejati tvojemu odkritosrčnemu mnenju in celo ogorčenju nad tem, kako si sploh upam pisati in govoriti o ljubezni pri svojih letih. Nekoč pozneje v življenju boš spoznala, da se temeljna človekova čustva z leti bistveno ne spremenijo.

Ampak zame je pomembno nekaj drugega. Tvoja mama mi je namreč zaupala, da si spet odprla vrata svoje sobe, prezračila svoje misli, nastavila soncu svojo žalost in spet si tista radoživa in neugnana Eva, kot te imamo radi in kot se tvojim najstniškim letom spodobi. Vidiš, Eva, po tvojem ravnanju in obnašanju pa le lahko sklepam, da so se te moje napisane misli bolj dotaknile, kot želiš priznati z besedami. In to je bistveno za ljubezen … Po njih delih jo boste spoznali …

Besede so danes kot metulji enodnevnice: lahko so čudovite in očarljive, toda že s prvim oblakom čez sonce jim krila zatrepetajo in že strmoglavljajo v enoličnost navadnih dni. Samo odločitev za darovanjsko ljubezen, o kateri sem ti pisala zadnjič, pomaga, da ljubezen preživi. In tako je prav! Nič resnično lepega in dragocenega na tem svetu ni v človekovi trajni posesti brez njegovega truda in prizadevanja.

Obljubila sem ti, da ti bom napisala nekaj o zrelosti. Rekla si mi, »naj ti ne težim« s strokovno razlago, ker si jo lahko prebereš v kakšni knjigi, ampak naj pišem iz srca in izkušenj, samo zate. Prav, Eva.

(Str. 42–43)